

Arrest

nr. 288 789 van 11 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. L. S. LEUNG
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dient een eerste verzoek om internationale bescherming in op 16 september 2019. Dit verzoek werd afgesloten met een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek van 21 december 2021 omdat verzoeker niet aanwezig was op het persoonlijk onderhoud voorzien op 24 november 2020 en verzoeker geen geldige reden had opgegeven voor zijn afwezigheid.

1.2. Verzoeker dient een volgend verzoek om internationale bescherming in op 5 oktober 2021.

1.3. Verzoeker wordt op 17 mei 2022 en 8 juli 2022 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens in aanwezigheid van zijn advocaat en bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 29 november 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

Op 16 september 2019 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

U verklaarde over de Venezolaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Porlamar in de staat Nueva Esparta. U woonde heel uw leven in San Francisco op het Peninsula de Macanao in Nueva Esparta. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen. U studeerde boekhouden aan de universiteit en werkte ook als boekhouder. U was lid van de studentenbeweging Movimiento 100% Udistas. Van 2011 tot 2015 was u de penningmeester. U nam regelmatig deel aan protesten.

In 2014 werd u na deelname aan een protest gearresteerd en acht uur vastgehouden op het politiekantoor. Ook werd u op een bepaald moment weggestuurd van de universiteit en mocht u niet meer verder studeren. U bleef nadien wel verder deelnemen aan allerhande protesten. Tijdens één van die protesten in 2015 werd uw neef C. A. L. R. vermoord. U besloot een tijdje later, in 2016, om Venezuela te verlaten. U verbleef vervolgens één jaar in de Dominicaanse Republiek. Daarna vertrok u naar Spanje, waar u werkte in een hotel en flyers uitdeelde om reclame te maken voor discotheken.

Op 15 december 2018 keerde u terug naar Venezuela omdat u uw familie reeds drie jaar niet meer had gezien. De situatie was er slechter geworden en u nam opnieuw deel aan protesten. Echter, omdat u een tijdje in Europa had verbleven, dachten de mensen dat u veel geld had. Om die reden werd uw oma ontvoerd. Nadien besloot u opnieuw om Venezuela te verlaten en ging u naar Colombia. Echter stelt u dat de situatie daar hetzelfde als in Venezuela, dus u besloot daarom naar Europa te komen.

U stelde dat u bij terugkeer naar Venezuela de crisis vreest.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer: uw Colombiaanse identiteitskaart; uw Venezolaans paspoort.

U werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 24 november 2020. Echter was u hierop niet aanwezig en bracht u geen geldige reden aan voor deze aanwezigheid. Hierdoor werd uw verzoek op 21 december 2021 door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot de beëindiging van de behandeling van het verzoek. Op 5 oktober 2021 diende u een tweede verzoek tot internationale bescherming in.

In uw huidig verzoek verklaart u dat u naast de Venezolaans nationaliteit ook nog de Colombiaanse nationaliteit heeft, aangezien uw vader een Colombiaan is. Tevens verduidelijkt u dat u in 2017 een universitair diploma boekhouden behaalde aan de Universidad de Oriente Nueva Esparta. Ook heeft u reeds twee jaar een relatie met de D. R. S. C. (DVZ [...]; CGVS [...]). U leerde hem in België kennen.

Vanaf juni 2017 begon u deel te nemen aan protesten tegen de regering omdat toen de situatie in Venezuela verslechterde. De regering nam toen namelijk het vervoer en het eten af van de studenten en de docenten kregen geen salaris, waardoor ze niet meer wilden komen werken.

Op 7 augustus 2017 werd u tijdens een protest aangehouden door de Tupamaros. U werd samen met elf anderen vastgehouden van 14 uur tot 18 uur de volgende dag. Nadien lieten ze u zonder meer terug vrij.

Op 17 augustus 2017 kwam uw neef C. A. L. R. om bij één van de protesten waar u aan deelnam. Jullie hadden een mural gemaakt met verschillende berichten op en hadden gepland samen te komen voor een protestactie voor LGBTI. Echter kwamen de Tupamaros, een bende van de regering, om jullie onder druk te zetten. Ze vuurden rubberen kogels af en gebruikten ook traangas. Uiteindelijk werd er ook een schot gelost en uw neef werd hierdoor geraakt en kwam om het leven. U diende daarop met uw familie te communiceren over wat er was gebeurd. Toen uw vader te weten kwam dat u op een manifestatie voor LGBTI mensen was, leidde hij daar uit af dat u homoseksueel was. Hij sloeg u en de broer van uw neef sloeg u eveneens. U kon nadien niet meer terug naar huis en ging bij een vriendin wonen.

U verliet Venezuela op 14 september 2017 omwille van de problemen met uw familie en verbleef vervolgens tot 20 oktober 2018 in de Dominicaanse Republiek samen met uw vriend van de universiteit W. C.. U werkte daar in een restaurant en na zo'n negen maanden bracht u uw toenmalige partner van Venezuela naar de Dominicaanse Republiek, waar jullie tevens gingen samenwonen. U merkte dat men u vanaf dan anders begon te behandelen omwille van uw geaardheid. U werd bovendien ook ontslagen uit het restaurant omdat u homoseksueel bent. Daarop besloot u de Dominicaanse Republiek in te ruilen voor Spanje op zoek naar een beter leven. U werkte daar voor een discotheek en diende flyers uit te delen om reclame te maken. U vond er vervolgens ook werk als kok in een gay hotel.

In februari 2019 besloot u terug te keren naar Venezuela omdat uw oma ziek was. U ging naar het huis van uw ouders, maar ze wilden u niet ontvangen. Uw vader sloeg u met een stok en uw oom werd ook gewelddadig naar u toe. U ging diezelfde avond langs bij uw oma. Enkele dagen later, op 25 februari 2019, werd ze echter ontvoerd door een lokale bende die dacht dat u geld had omdat u uit Europa kwam. Iemand belde u op en eiste 500 euro van u voor de vrijlating van uw oma. U zei dat u maar 300 euro had en daarop zeiden ze dat u naar een baseballstadion moest gaan met het geld, wat u dan ook deed.

Op 25 februari 2019 besloot u naar Colombia te gaan en u verbleef een tijdje bij uw tante. Echter kreeg u ook problemen met haar zoon omwille van uw geaardheid, waarop ze u aanmaande te vertrekken. U heeft ook nog een andere tante in Colombia, maar u kon niet bij haar verblijven door haar financiële situatie. U verhuisde vervolgens naar een goedkoop hotel en vroeg een Colombiaans paspoort aan.

U verliet Colombia op 29 juni 2019 en reisde naar Spanje om deel te nemen aan de Pride. Vervolgens reisde u door naar België, waar u eerst twee maanden bij een vriendin verbleef alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U wist namelijk niet wat u wilde doen en of u asiel in Spanje of in België wilde aanvragen.

In geval van terugkeer naar Venezuela vreest u dat u nergens heeft om te kunnen wonen. Ook vreest u dat u zich niet als gay zou kunnen ontwikkelen en dat ze u omwille van uw geaardheid zouden kunnen vermoorden. Ten slotte vreest u ook dat uw familie u zal vermoorden omwille van uw geaardheid.

Ten aanzien van Colombia vreest u hetzelfde omwille van uw geaardheid. Ook kent u Colombia niet zo goed en zullen ze u daar anders behandelen dan iemand die er is geboren.

Ter staving van uw huidig verzoek legt u volgende documenten neer: uw Colombiaans paspoort; uw arbeidscontract uit Spanje; de gegevens van uw vlucht van Madrid naar Caracas en van Madrid naar Brussel; Whatsappberichten van uw zus en uw moeder; een brief ter staving van uw lidmaatschap van 100% Udistas; een woonbewijs van in België; een document van uw werk in België; een aangifte bij de Belgische politie omtrent het verlies van uw Venezolaans paspoort; een krantenartikel over de moord op uw neef C.; krantenartikels over de algemene situatie van de LGBTI-gemeenschap in Venezuela; een USB stick waarop foto's van uw leven in België, de Dominicaanse Republiek, Venezuela en Madrid staan; alsook foto's van u op de pride en foto's en video's van de protesten in Venezuela waar u zelf niet op bent waar te nemen.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS wijst erop dat internationale bescherming in wezen een surrogaatbescherming is waarop slechts beroep kan worden gedaan bij afwezigheid van nationale bescherming.

Volgens de internationale verdragen waaraan België gebonden is en meer specifiek het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York op 31 januari 1967, geldt als vluchteling elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert (art. 1, A, 2.). Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder het in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet genoemde "land van herkomst" dient immers, zoals blijkt uit de zogenaamde kwalificatierichtlijn (herschikking), eveneens het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In dit kader dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen omwille van uw geaardheid in de Dominicaanse Republiek buiten de scope van deze beslissing vallen, aangezien u niet de nationaliteit bezit van de Dominicaanse Republiek.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige asielaanvraag in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de overheid van Venezuela als die van Colombia. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Venezuela of Colombia, noch dat u in geval van een terugkeer naar Venezuela of Colombia een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

U verklaarde in Venezuela vervolging te vrezen omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet gegarandeerd is gezien de algemene situatie in Venezuela. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat u geen eenduidige verklaringen aflegt betreffende uw verblijfplaatsen. U stelde immers tijdens uw eerste verzoek tot internationale bescherming dat u in 2016 Venezuela voor het eerst verliet, nadat uw neef omkwam bij een protest in 2015 (vragenlijst CGVS bij DVZ [...], vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS stelt u dan weer dat u Venezuela pas op 14 september 2017 voor het eerst verliet (CGVS [...] I, p.4). Dit stemt evenmin overeen met de stempels in uw paspoort, waaruit blijkt dat u Venezuela op 14 september 2016 voor het eerst verliet ([...][...], document 2). Vervolgens stelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u van 14 september 2017 tot 20 oktober 2018 in de Dominicaanse Republiek verbleef (CGVS [...] I, p.4-5). Vervolgens verbleef u in Spanje van 20 oktober 2018 tot februari 2019, waarna u terugkeerde naar Venezuela (CGVS [...] I, p.5). Nadien zou u opnieuw zijn teruggekeerd naar Venezuela, waar u ongeveer een maand verbleef (CGVS [...] I, p.5-6). In maart 2019 verliet u Venezuela en ging u naar uw tante in Colombia (CGVS [...] I, p.6). U bleef vervolgens tot 29 juni 2019 in Colombia en vertrok toen naar Spanje (CGVS [...] I, p.15). Daar bleef u enkele dagen tot u op 5 juli 2019 naar België vertrok (CGVS [...] I, p.19). Tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming beweerde u echter reeds op 15 december 2018 te zijn teruggekeerd naar Venezuela (vragenlijst CGVS bij DVZ [...], vraag 5) en bij de DVZ verklaarde u bij uw tweede verzoek dat u tot december 2019 in Spanje woonde (verklaring volgend verzoek, punt 19). Nochtans blijkt uit de stempels op uw paspoorten dat uw verblijfplaatsen als volgt waren: u verliet Venezuela op 14 juni 2016 en kwam diezelfde dag aan in de Dominicaanse Republiek. U verliet de Dominicaanse Republiek op 30 december 2016 en kwam diezelfde dag Venezuela opnieuw binnen. U verliet Venezuela opnieuw op 14 januari 2017 om opnieuw naar de Dominicaanse Republiek te gaan. Daar bleef u vervolgens tot 20 oktober 2017 en een dag later kwam u aan in Spanje, waar u vervolgens tot 15 december 2018 verbleef. U reisde vervolgens opnieuw naar Venezuela en bleef daar tot u op 26 januari 2019 naar Colombia reisde. U verliet Colombia op 5 april 2019 en reisde vervolgens door Peru, Chili en Ecuador. en verliet uiteindelijk Colombia op 29 juni 2019 om naar Spanje te reizen. Daar kwam u aan op 30 juni 2019 ([...], document 2, [...] document 1). Deze grote discrepanties tussen uw verklaringen en uw documenten zetten uw algemene geloofwaardigheid dan ook ernstig op de helling.

In het licht hiervan dient dan ook te worden vastgesteld dat er aan de ontvoering van uw oma geen geloof kan worden gehecht. U situeert deze gebeurtenis immers op 25 februari 2019 (CGVS [...] II, p.13) en stelt dat u zich toen ook in Venezuela bevond, aangezien u de ontvoerders van uw oma toen 300 dollar betaalde (CGVS [...] I, p.20; CGVS [...] II, p.13). Echter blijkt uit uw paspoort dat u zich toen niet in Venezuela bevond, want daaruit blijkt immers dat u het land reeds verliet op 26 januari 2019. Hierop gewezen stelt u enkel dat u zich wel in het land bevond (CGVS [...] II, p.15), hetgeen geenszins kan overtuigen.

Bovendien houdt het weinig steek dat men uw ernstig zieke oma (CGVS [...] II, p.7) zouden ontvoeren in ruil voor losgeld (CGVS [...] I, p.20). Tevens kan u ook maar bijster weinig vertellen over haar ontvoerders. Zo spreekt u in uw eerste persoonlijk onderhoud enkel vaag over 'mensen' (CGVS [...] I, p.20). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelt u dat het een lokale bende betrof, maar meer kan u daar ook niet over vertellen (CGVS [...] II, p.13). Uw beperkte verklaringen in dit verband doen dan ook nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de ontvoering van uw oma.

Voorts stelt u dat een aangifte indiende omtrent de ontvoering van uw oma en de politie noteerde uw verklaringen (CGVS [...] II, p.13). Desondanks kan u hier toch geen document van neerleggen (ibid.), hetgeen de geloofwaardigheid van dit incident nog verder ondermijnt.

Vervolgens kunnen er ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw deelnames aan protestacties. U legt in dit verband immers tegenstrijdige verklaringen af aangaande uw lidmaatschap van de studentenorganisatie 100% Udistas. Zo stelde u tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming dat u van 2011 tot 2015 penningmeester was bij die organisatie (vragenlijst CGVS bij DVZ [...], vraag 3). Op het CGS verklaarde u echter dat u penningmeester was van 2014 à 2015 tot 2017 (CGVS [...] II, p.5). Gewezen op de incoherentie in uw verklaringen, stelt u louter dat u de data bij de DVZ niet heeft gezegd en dat de fout mogelijks bij de tolk ligt (CGVS [...] II, p.5-6). Dit kan echter niet overtuigen gezien de tolk er geen enkel belang bij heeft om uw verklaringen onjuist weer te geven. Het document dat u neerlegt aangaande uw lidmaatschap van de 100% Udistas kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Bovendien is het frappant dat dit document pas op 26 januari 2020 werd opgemaakt, wat er duidelijk op wijst dat u dit document louter voor migratiedoeleinden aanvroeg. Dit beperkt dan ook de bewijswaarde van dit document.

Voorts stelt u tijdens uw persoonlijk onderhoud dd. 17.02.2022 op de zetel van het CGVS dat u met de protesten startte in 2017 (notities persoonlijk onderhoud CGVS I, p.10). Echter haalde u in uw eerste verzoek aan dat u reeds in 2014 werd gearresteerd omwille van een deelname aan een protest (vragenlijst CGVS bij DVZ [...], vraag 1) en stelde u tevens dat u Venezuela ook reeds in 2016 verliet (vragenlijst CGVS bij DVZ [...], vraag 5). Ook stelde u bij de DVZ in uw eerste verzoek dat u na uw arrestatie zo'n acht uur werd vastgehouden in het politiekantoor (vragenlijst CGVS bij DVZ [...], vraag 1) terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud dd. 4.05.2022 stelt dat u rond 14 uur werd meegenomen en pas om 18 uur de volgende dag werd vrijgelaten (CGVS [...][...] II, p.5). Deze incoherenties doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw arrestatie.

Daarnaast stelt u in uw eerste verzoek om internationale bescherming dat u werd weggestuurd van de universiteit en dat u niet meer mocht verder studeren omdat u deelnam aan protesten (vragenlijst CGVS [...][...], vraag 5). Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS maakt u daar echter nergens gewag van. Hierop gewezen beaamt u dat u effectief werd weggestuurd van school, maar u vervolgt dit door te stellen dat de lessen in het algemeen niet door gingen omdat de proffen er niet waren (CGVS [...][...] II, p.14). U mocht dan ook weldegelijk uw studies afmaken (ibid.). Deze incoherenties in uw verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw deelname aan protesten nog verder op de helling.

De door u neergelegde video's en foto's van protesten kunnen hier geen ander licht op werpen. Immers is de bewijswaarde van dergelijk materiaal reeds beperkt daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien bent u op geen enkele van deze foto's of video's van de protesten duidelijk waarneembaar. U slaagt er dan ook niet in om aan te tonen dat u degene was die deze video's en foto's nam.

Vervolgens is het frappant dat u de dood van uw neef bij uw eerste verzoek in 2015 situeert vragenlijst CGVS bij DVZ [...], vraag 5), terwijl u op het CGVS meermaals stelt dat dit zich op 17 augustus 2017 voordeed (CGVS [...][...] I, p.19; CGVS [...][...] II, p.6). Het is echter bijzonder vreemd dat u hierover geen consistente verklaringen aflegt, gezien na dit incident de door u aangehaalde problemen met uw familie zouden zijn begonnen die tijdens uw huidig verzoek om internationale bescherming de kern van uw asielrelaas uitmaken. Er kan dan ook redelijkerwijs van u verwacht worden dat u deze gebeurtenis dan wel consequent kan situeren. Dat u hier echter niet in slaagt, doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Het door u neergelegde nieuwsbericht waarin het overlijden van C. A. L. R., waarvan u beweert dat het uw neef is, wordt vermeld, kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U toont immers op geen enkele wijze aan dat het werkelijk uw neef betreft in het krantenartikel, te meer door het feit dat uw verklaringen in dit verband geenszins consistent zijn.

Voorts, wat betreft uw familiale problemen als gevolg van uw geaardheid, is het bevreemdend dat u uw geaardheid in uw eerste verzoek om internationale bescherming nergens aanhaalde. Nochtans maakt dit bij uw tweede verzoek de kern van uw asielrelaas uit. Dit ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien komt het evenmin aannemelijk over dat uw familie louter uit uw deelname aan een LGBT-betoging zou afleiden dat u homoseksueel zou zonder dat ze u daar eerst vragen over zouden stellen of zonder dat u dit eerst aan hen zou beamen (CGVS [...][...] I, p.19, 21; CGVS [...][...] II, p.6). U zou dit immers zelf nooit expliciet aan hen gezegd hebben (CGVS [...][...] II, p.6). Dit houdt echter weinig steek gezien er redelijkerwijs verondersteld kan worden dat er ook wel hetero's op een protestactie voor LGTBI aanwezig kunnen zijn.

De geloofwaardigheid van uw familiale problemen wordt vervolgens verder onderstreept door het feit dat u in uw eerste verzoek stelde terug te keren naar Venezuela omdat u uw familie reeds drie jaar niet meer had gezien (vragenlijst CGVS bij DVZ [...], vraag 4). Op het CGVS beweert u dan weer dat u terugkeerde omdat uw oma ziek was (CGVS [...][...] I, p.19-20; CGVS [...][...] II, p.7) en stelt u dat u toen reeds problemen kende met uw familie omwille van uw geaardheid (CGVS [...][...] I, p.20). Desalniettemin zou uw vader u wel geholpen hebben om uw reis te bekostigen (verklaring DVZ [...], punt 30). Hierop gewezen stelt u echter dat uw vader u niet hielp met de betaling van uw vliegtickets en dat het een vergissing was dat dit staat genoteerd (CGVS [...][...] II, p.15). Dit kan echter niet overtuigen gezien het gehoorverslag op de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft uw verklaringen onjuist weer te geven. U brengt ook geen enkel bewijs aan om aan te tonen dat de zaken bij de DVZ verkeerd werden genoteerd.

De door u aangebrachte Whatsappberichten van uw zus en uw moeder kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. Het is in de eerste plaats opmerkelijk dat er geen andere berichten zijn voorgaand op de

berichten omtrent uw geaardheid. Nochtans kan er redelijkerwijs verondersteld worden dat u voorheen ook wel al via WhatsApp communiceerde met uw moeder en uw zus. Daarnaast kan aan dergelijke berichten geen bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van zulke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert dergelijke berichten te versturen, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Ten slotte getuigt uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo moet er worden vastgesteld dat u nadat alle problemen zich voordeden naar Spanje reisde om de pride te vieren en daar ook een week verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS [...] I, p.19). Tevens verbleef u reeds twee maanden in België voordat uw verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS [...] I, p.20). Dit gedrag stemt dan ook niet overeen met iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden

toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de preciaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulía, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze

staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U verklaart eveneens in Colombia vervolging te vrezen omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de **COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders** van 17 december 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20211217.pdf blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voren komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen:

U stelt immers louter dat u vreest dat u zich niet als gay zou kunnen ontwikkelen in Colombia (CGVS [...] I, p.20). U baseert zich hiervoor op het feit dat er in de kranten regelmatig verschijnt dat er gays vermoord worden en bovendien kent u Colombia ook niet zo goed (ibid.). Er dient echter te worden opgemerkt dat u op geen enkele manier aannemelijk maakt dat u persoonlijk het risico loopt vervolgt te worden of het slachtoffer te worden van ernstige schade. U haalt namelijk louter hypothetische zaken aan gebaseerd op de algemene situatie in Colombia.

Voorts stelt u dat u in Colombia anders behandeld zal worden dan iemand die er geboren is (CGVS [...] I, p.20). U verwijst hierbij naar het feit dat u langer diende te wachten om uw paspoort te kunnen ophalen (ibid.). Echter verkreeg u wel reeds op 1 maart 2019 uw Colombiaanse identiteitskaart en slaagde u er eveneens in uw Colombiaans paspoort te bekomen (CGVS [...] I, p.20). Tevens kan het langer moeten wachten op een paspoort geenszins als vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie beschouwd worden. U haalt daarnaast ook aan dat u moeite had om werk te zoeken omwille van uw geaardheid (CGVS [...] II, p.8). Echter is het weinig waarschijnlijk dat men bij elke sollicitatie die u deed naar uw geaardheid zou vragen louter en dit enkel omdat u ook de Venezolaanse nationaliteit heeft (CGVS [...] II, p.8). U slaagt er dan ook niet in te overtuigen dat u in Colombia het slachtoffer werd van discriminatie en brengt evenmin andere elementen aan die die daar een ander licht op kunnen werpen.

Ten slotte haalt u ook aan dat u vacuna moest betalen aan de guerillas in Colombia (CGVS [...] II, p.14). Echter kan uit uw verklaringen afgeleid worden dat iedereen dit diende te doen en dat dit geenszins omwille van uw geaardheid was (CGVS [...] II, p.14-15). U haalt betreffende deze betalingen ook louter aan dat ze u beperkten in uw verdere ontwikkeling (CGVS [...] II, p.14). U maakt betreffende deze betalingen dan ook niet aannemelijk dat er een nood aan internationale bescherming in uwen hoofde bestaat ten opzichte van Colombia.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

*Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw arbeidscontract uit Spanje toont enkel aan dat u daar een tijdje gewerkt heeft. Uit uw vluchtgegevens kan niets worden afgeleid over de door u aangehaalde problemen. Het woonbewijs met de historiek van uw adressen in België bevat louter uw persoonsgegevens, die in deze beslissing niet worden betwist. De documenten omtrent uw werk in België tonen ook niets aan betreffende uw problemen. De aangifte bij de Belgische politie omtrent het verlies van uw Venezolaans paspoort toont enkel aan dat u dit verloren bent, hetgeen in deze beslissing niet ter discussie staat. Wat betreft de krantenartikels die u neerlegt aangaande de situatie van de LGBTI-gemeenschap in Venezuela hebben geen betrekking op u persoonlijk, maar betreffen enkel de algemene situatie in Venezuela.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker is van mening dat hij degelijk in zijn specifiek geval heeft aangetoond dat hij in Venezuela en Colombia gevaar loopt omwille van zijn seksuele geaardheid aangezien zijn verklaringen over het geweld van zijn familie tegenover hem consequent en geloofwaardig zijn en dat zijn materiële vergissing over het exact jaartal geen afbreuk doet aan de consistentie en geloofwaardigheid van zijn verklaringen nu de vergissing enkel het jaartal betreft. Verder wenst verzoeker ook de zogenaamde contradicties en of inconsistenties in zijn verklaringen te weerleggen. Hij stelt dat zijn oma wel degelijk werd ontvoerd voor losgeld, dat hij weinig weet over de ontvoerders maar dat zij weinig informatie hebben gegeven over hun doen en laten en hun identiteit en dat het feit dat hij weinig informatie over de bende heeft niet bewijst dat de ontvoering van de oma nooit zou hebben plaatsgevonden. Verzoeker stelt verder dat hij wel degelijk aangifte heeft gedaan van de ontvoering van zijn oma, maar dat de politie spijtig genoeg nooit een document hiervan heeft gegeven ook al heeft hij geprobeerd een document te bekomen. Verzoeker betoogt verder dat hij wel degelijk lid is geweest van de studentenvereniging 100% Udistas en dat het feit dat het document dateert van 26 januari 2020 hieraan geen afbreuk doet. Verzoeker heeft wel degelijk deelgenomen aan studentenprotesten en werd vastgehouden door de politie en het feit dat hij zich heeft vergist over het aantal uren dat hij werd vastgehouden doet hieraan evenmin afbreuk. Verzoeker stelt verder dat hij daarna niet meer mocht verder studeren nu de lessen werden afgelast omdat de professoren afwezig waren en alle studenten inclusief verzoeker werden weggestuurd en er dus geen inconsistentie is in de verklaringen van verzoeker. Verzoeker is verder formeel dat de videobeelden en foto's van de protesten authentiek zijn en het logisch is dat verzoeker hierop niet te zien is, nu hij ze zelf heeft gemaakt. Ook over de dood van zijn neef heeft verzoeker consistente verklaringen afgelegd, hij heeft zich enkel vergist over het exacte jaartal, en hij is verder formeel dat wijlen C.A.L.R. de neef van verzoeker was en dat het nieuwsbericht over zijn overlijden echt is.

Verzoeker stelt wel degelijk problemen te hebben gehad met zijn familie over zijn geaardheid. Hij wijst er op dat hij tijdens het eerste verzoek geen kans heeft gehad hierover uit te wijden nu hij enkel een interview heeft gehad bij de DVZ en er van uitging dat hij veel diepere vragen zou krijgen bij zijn tweede interview bij het CGVS en hij spijtig genoeg nooit de uitnodiging voor het tweede interview bij het CGVS ontvangen heeft. Pas bij het tweede verzoek om internationale bescherming heeft verzoeker zijn problemen met zijn familie ten gevolge van zijn geaardheid kunnen uiteenzetten. Verzoeker betoogt verder dat hij inderdaad naar Venezuela is teruggekeerd nadat hij zijn familie al drie jaar niet meer gezien had en omdat zijn oma ernstig ziek was maar meent dat het ene het andere niet uitsluit en hij is teruggekeerd toen hij hoorde dat zijn oma ziek was, de enige persoon die geen problemen maakte van zijn geaardheid. Verzoeker blijft er verder bij dat zijn vader hem niet heeft geholpen met het betalen van vliegtickets en dat dit een vergissing moet geweest zijn.

Verzoeker stelt dat hij geen andere whatsappberichten met zijn moeder en zus heeft over zijn geaardheid dan deze die verzoeker heeft voorgelegd. Hij stelt dat hij geen contact meer heeft met zijn familie en dat hij toen hij vernam dat zijn oma ziek was, hij zijn familie heeft gecontacteerd via Whatsapp, de reacties van zijn moeder en zus authentiek zijn en boekdelen spreken over hoe zij over hem spreken en blijft erbij dat hij geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen heeft afgelegd over de problemen met zijn familie omwille van zijn geaardheid.

Verzoeker meent dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat zijn leven in Venezuela en Colombia in gevaar is omwille van zijn seksuele geaardheid en dat het geweld door zijn familie op verzoeker hiervan het sprekende bewijs is en dat de bestreden beslissing artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet schendt.

Met betrekking tot de schending van het redelijkheidsbeginsel betoogt verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over dit beginsel vooreerst dat verzoeker de zogenaamde tegenstrijdigheden en inconsistenties heeft weerlegd en verwijst daarbij naar de argumenten die hierover reeds uiteengezet heeft. Hij voegt er aan toe dat hij inderdaad naar Spanje is gereisd na al zijn problemen en dat hij in Spanje een week is gebleven en de Pride heeft gevierd zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen nu hij zich er veilig voelde en zich heel even wilde ontspannen en ook niet wist dat hij er onmiddellijk een verzoek moest indienen en dat dit geen afbreuk doet aan de gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt in Venezuela en Colombia. Verzoeker meent dat het CGVS derhalve onredelijk is geweest en zijn discretionaire bevoegdheid heeft overschreden bij de beoordeling van het asielrelaas van verzoeker en het onredelijk is van het CGVS om ondanks een materiële vergissing over het exacte jaartal te stellen dat de verklaringen van verzoeker inconsistent en ongeloofwaardig zouden zijn.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling of ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing, het attest werkloosheid en bewijs betaling werkloosheidsuitkering en het attest juridische tweedelijnsbijstand (volledige kosteloosheid) toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende Nota

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 23 maart 2023 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet de COI Focus, "*Colombia: seksuele minderheden en transgenders*" van 16 februari 2023 ter kennis wordt gebracht.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn Venezolaanse paspoort alsook zijn Colombiaanse paspoort en identiteitskaart neer. De Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat verzoeker zowel de Venezolaanse als Colombiaanse nationaliteit bezit.

In geval een verzoeker om internationale bescherming, zoals *in casu*, twee nationaliteiten bezit, moet een vrees voor vervolging ten aanzien van beide landen worden aangetoond om erkend te kunnen worden als vluchteling, wat impliceert dat is komen vast te staan dat verzoeker in geen van beide landen, *in casu* Venezuela en Colombia, toegang heeft tot daadwerkelijke bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Dit volgt uit de definitie van vluchteling, volgens dewelke een vluchteling elke persoon is *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen...”* en het subsidiaire karakter van internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers enkel worden toegekend indien de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming omdat het garanderen en beschermen van de veiligheid van hun onderdanen een verplichting is van Staten. In geval van dubbele nationaliteit slaat de term *“land waarvan hij de nationaliteit bezit”* op elk land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit. Om dezelfde redenen geldt dit ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar *“land van herkomst”* in deze wetsbepaling moet eveneens begrepen worden als het land of de landen van nationaliteit van de verzoeker.

6.3. Met betrekking tot Venezuela is het beschermingsverzoek gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid en omwille van zijn lidmaatschap van 100 % Udistas en zijn deelname aan protesten in Venezuela tegen het regime. *In casu* wordt, tegenstelling tot zijn politieke activiteiten, de homoseksuele geaardheid van verzoeker niet betwist.

Voorafgaand stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen over waar hij wanneer verbleef voor zijn komst naar België in september 2019 bij de indiening van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aanzienlijk verschillen van zijn verklaringen hierover tijdens zijn tweede verzoek om internationale bescherming en bovendien niet stroken met de datumstempels in zijn Venezolaanse en Colombiaanse paspoort.

Zo verklaart verzoeker bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat hij Venezuela voor het eerst verliet in september 2016 nadat zijn neef omkwam tijdens een protest in 2015 (vragenlijst CGVS, vraag 5) terwijl hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van zijn tweede verzoek, verklaart Venezuela op 14 september 2017 verlaten te hebben na de dood van zijn neef in augustus 2017. Evenwel blijkt uit de stempels in zijn Venezolaanse paspoort dat hij Venezuela voor het eerst verliet op 14 september 2016, wat niet strookt met zijn verklaringen hierover zowel in zijn eerste verzoek om internationale bescherming als zijn tweede verzoek. Verder verklaart verzoeker tijdens het

eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij van 14 september 2017 tot 20 oktober 2018 in de Dominicaanse Republiek verbleef en daarna naar Spanje trok waar hij verbleef tot februari 2019 en in die maand te zijn teruggekeerd naar Venezuela. Tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaart verzoeker evenwel dat hij in december 2018 naar Venezuela terugkeerde (vragenlijst CGVS eerste verzoek, vraag 5) en in het kader van zijn verklaring volgend verzoek dat hij tot december 2019 in Spanje woonde. Ook deze verklaringen komen in het geheel niet overeen met de datumstempels in zijn beide paspoorten. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing correct als volgt gemotiveerd: *“Nochtans blijkt uit de stempels op uw paspoorten dat uw verblijfplaatsen als volgt waren: u verliet Venezuela op 14 juni 2016 en kwam diezelfde dag aan in de Dominicaanse Republiek. U verliet de Dominicaanse Republiek op 30 december 2016 en kwam diezelfde dag Venezuela opnieuw binnen. U verliet Venezuela opnieuw op 14 januari 2017 om opnieuw naar de Dominicaanse Republiek te gaan. Daar bleef u vervolgens tot 20 oktober 2017 en een dag later kwam u aan in Spanje, waar u vervolgens tot 15 december 2018 verbleef. U reisde vervolgens opnieuw naar Venezuela en bleef daar tot u op 26 januari 2019 naar Colombia reisde. U verliet Colombia op 5 april 2019 en reisde vervolgens door Peru, Chili en Ecuador, en verliet uiteindelijk Colombia op 29 juni 2019 om naar Spanje te reizen. Daar kwam u aan op 30 juni 2019 ([...], document 2, [...]), document 1).”*

De Raad stelt vast dat verzoeker deze bevindingen in de bestreden beslissing op geen enkele wijze betwist en dat deze correct zijn en steun vinden in de objectieve gegevens in verzoekers paspoorten. Hieruit blijkt bijgevolg dat verzoeker in Venezuela verbleef tot 14 juni 2016, voor hij er voor het eerst vertrok. Daarna verbleef hij nog 15 dagen in Venezuela tussen 30 december 2016 tot 14 januari 2017 en tussen 16 december 2018 en 26 januari 2019.

Verzoeker verbleef in de Dominicaanse Republiek tussen 14 juni 2016 en 30 december 2016 en van 14 januari 2017 tot 20 oktober 2017.

Verzoeker verbleef vervolgens in Spanje van 21 oktober 2017 tot 15 december 2018 en vanaf 30 juni 2019 tot zijn komst naar België in september 2019.

Verzoeker verbleef in Colombia van 26 januari 2019, met een onderbreking voor reizen naar Peru, Chili en Ecuador tot 29 juni 2019.

Hieruit blijkt reeds dat verzoeker niet aanwezig was in Venezuela op 25 februari 2019, de dag waarop hij de ontvoering van zijn oma situeert, waarbij hij volgens zijn verklaringen zelf het losgeld aan de ontvoerders zou hebben overhandigd. De vaststelling dat verzoeker niet aanwezig was in Venezuela op het ogenblik van de ontvoering van verzoeksters oma en hij daarna niet meer is teruggekeerd, volstaat reeds om te besluiten dat aan deze gebeurtenis en de vrees van verzoeker voor de gewapende bende die hiervoor verantwoordelijk zou zijn, geen geloof kan worden gehecht. Vermits verzoeker op het ogenblik van de feiten niet aanwezig was in Venezuela kan hij immers evenmin het losgeld betaald hebben en kan hij evenmin geïdentificeerd worden door deze bendeleden. Verzoeker betwist in het verzoekschrift zoals gezegd de vaststellingen met betrekking tot de periodes gedurende dewelke hij in Venezuela verbleef op geen enkel wijze en brengt ook geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat deze vaststellingen niet correct zouden zijn. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat de gewapende bende geen informatie gaf over hun identiteit en dat hij hierover wel degelijk aangifte heeft gedaan over de ontvoering maar hierover geen document kreeg van de politie, is bijgevolg niet dienstig, nu hij hiermee geenszins weerlegt dat hij op het ogenblik van de voorgehouden feiten zich niet in Venezuela bevond.

6.3.1. In zake verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid in Venezuela stelt de Raad vooreerst vast dat hoewel er sprake is van homofoob geweld en discriminatie van personen die behoren tot de LGBTQI-gemeenschap, uit de landeninformatie niet blijkt dat elke homoseksuele persoon in Venezuela louter omwille van zijn of haar geaardheid vervolging riskeert.

Zo blijkt uit de COI focus *“Venezuela. Seksuele minderheden en transgenders”* van 4 april 2022 (update) dat homoseksuele handelingen sinds het eerste Strafwetboek nooit strafbaar zijn gesteld en dat momenteel enkel de Organic Code of Military Justice, een artikel bevat dat homoseksualiteit in het leger strafbaar stelt. Volgens artikel 565 van deze Code kan elke militair die seksuele handelingen verricht tot een gevangenisstraf tussen een en drie jaar worden veroordeeld en uit het leger worden verwijderd (COI Focus, p. 6-7, zie ook Algemeen Ambtsbericht, *“Venezuela”*, juni 2020, p. 74).

Verder is er geen alomvattende civiele wetgeving die mensen beschermt tegen discriminatie op grond van seksuele geaardheid en genderidentiteit, maar biedt de Venezolaanse Grondwet, de Arbeidswet en de Huisvestingswet beperkte bescherming (COI Focus, p. 8-9).

Rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch en het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken maken voor het jaar 2020 geen melding van gerechtelijke acties tegen seksuele minderheden en transgenders omwille van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit maar de IACHR uit haar bezorgdheid over het gebrek aan informatie over deze groep en wijst er op dat geen officiële data bestaan over mensenrechtenschendingen tegen deze groep personen.

Onderzoek in 2019 wijst uit dat de overgrote meerderheid van de respondenten aangeeft regelmatig te maken te krijgen met discriminatie en verbale discriminatie omwille van hun geaardheid. Er zijn verder geen betrouwbare cijfers over geweld ten aanzien van seksuele minderheden in Venezuela, maar volgens een aantal bronnen zijn transpersonen, interseks-personen en gefeminiseerde homo's de kwetsbaarste bevolkingsgroepen (COI Focus, p. 15). LGBTQI-personen kunnen verder met discriminatie op het werk worden geconfronteerd, maar hangt dit af van hun fysieke verschijning en kan discriminatie van transgenders in ziekenhuizen voorkomen. Ook het Algemeen Ambtsbericht "Venezuela" van juni 2020 stelt dat er geen wetgeving bestaat die een actief vervolgingsbeleid tegen LGBTQI-personen *de jure* mogelijk maakt, en maakt verder melding van politieagenten die gebruik maken van wettelijke lacunes om personen van een andere geaardheid of genderdiverse personen lastig te vallen of fysiek te bedreigen. Verder zijn volgens het Ambtsbericht met name transgenders doelwit van geweldsincidenten. LGBTQI-personen kunnen weliswaar aangifte doen van discriminatie of geweld maar of de klacht effectief opgevolgd wordt is afhankelijk van het hebben van de juiste contacten of financiële middelen om een advocaat te betalen (p. 48), waardoor vele LGBTQI-personen geen aangifte doen van discriminatie of agressie tegen hen.

Uit beschikbare landeninformatie blijkt dat homofob geweld en discriminatie van homoseksuelen in Venezuela voorkomt en ook autoriteiten zich kunnen schuldig maken aan dergelijk homofob geweld. Op basis van de informatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad aannemen dat LGBTQI-personen een risico lopen op een discriminerende behandeling door zowel autoriteiten als door een deel van de bevolking. Evenwel kan hieruit niet afgeleid worden dat het homofob geweld en discriminatie dermate systematisch is dat elke homoseksueel in Venezuela omwille van zijn of haar seksuele geaardheid per definitie een gegronde vrees voor vervolging heeft. De Raad kan verwerende partij bijtreden waar zij stelt dat een individuele beoordeling van verzoekers vraag om internationale bescherming noodzakelijk is en dat de beschermingsnood op grond van verzoekers seksuele geaardheid concreet dient te worden aangetoond.

De Raad, stelt na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid aannemelijk maakt met betrekking tot Venezuela. Verzoeker beroept zich in dit verband op de problemen die hij met zijn familie zou hebben gekend omwille van zijn seksuele geaardheid. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat zijn verklaringen hierover weinig geloofwaardig zijn.

Zo stelt de Raad vast dat volgens zijn verklaringen de problemen met zijn familie als gevolg van zijn seksuele geaardheid zouden begonnen zijn na de dood van zijn neef op 17 augustus 2017 na hun deelname aan een LGBTQI-betoging, maar dat verzoeker hierover geen consistente verklaringen aflegt. Zo vermeldde verzoeker zijn seksuele gerichtheid helemaal niet bij de indiening van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, terwijl dit bij zijn tweede verzoek tot de kern van zijn vluchtrelaas behoort, en verklaarde hij bij de indiening van zijn eerste verzoek dat zijn neef zou overleden zijn in 2015, terwijl hij dit in zijn persoonlijke onderhoud bij het CGVS situeert op 17 augustus 2017. Bovendien vermeldde verzoeker tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming niets over de seksuele geaardheid van zijn neef, en het feit dat hij zou overleden zijn naar aanleiding van een LGBTQI-betoging. Indien verzoekers familiale problemen omwille van zijn seksuele geaardheid daadwerkelijk zouden begonnen zijn na de dood van zijn neef tijdens een LGBTQI-betoging waar ook verzoeker zou aanwezig geweest zijn, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker dit ook in zijn eerste verzoek minstens zou vermelden, nu volgens zijn verklaringen door deze gebeurtenis zijn familie op de hoogte zou zijn gekomen van zijn seksuele geaardheid. De vaststelling dat hij over de datum van de dood van zijn neef tegenstrijdige verklaringen aflegt en hierbij ook geen verband legde met de beweerde homoseksuele geaardheid van zijn overleden neef in het kader van zijn eerste verzoek en zijn eigen homoseksualiteit, ondermijnt dan ook reeds de geloofwaardigheid van verzoekers verklaring dat hierdoor zijn familie zijn seksuele geaardheid zou te weten gekomen zijn en hij als gevolg daarvan geslagen zou zijn door zijn vader. Door louter in het verzoekschrift te stellen dat zijn verklaringen over het geweld van zijn familie consequent en geloofwaardig zijn en te stellen dat hij zich vergist heeft met betrekking het exacte jaartal en dat hij verwachtte dat hij diepere vragen zou krijgen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat er niet is gekomen omdat hij de uitnodiging niet had gekregen, doet verzoeker geen afbreuk aan het gegeven dat hij zijn seksuele geaardheid niet vermeldde tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming, en evenmin het feit dat zijn neef werd gedood tijdens een LGBTQI-betoging. Bijkomend acht de Raad het weinig aannemelijk dat zijn familie pas op het ogenblik van het incident zijn seksuele geaardheid zou hebben ontdekt, nu verzoeker op dat ogenblik reeds 24 jaar oud was, en hij verklaart dat hij op de universiteit zijn vriend L. had leren kennen waarmee hij zes jaar een relatie heeft gehad (notities PO II, p. 10). Verzoeker verklaart verder dat op zijn universiteit zijn seksuele gerichtheid goed gekend was en dat zijn neef ook op deze universiteit studeerde. Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat zijn familie hier al die jaren niet van op de hoogte zou zijn geweest.

Verder wordt met betrekking tot het nieuwsbericht dat verzoeker hierover neerlegde en waarin het overlijden van C.A.L.R. wordt vermeld, in de bestreden beslissing op goede gronden gewezen op het gegeven dat verzoeker op geen enkele wijze kan aantonen dat C.A.L.R. zijn neef is en dat zijn verklaringen hierover niet consistent zijn. Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan te stellen dat het artikel over het overlijden van zijn neef echt is en dat C.A.L.R. zijn neef is en beperkt zich dus louter tot het tegenspreken van de bevindingen van verwerende partij hierover, zonder concrete elementen aan te brengen op basis waarvan zijn verwantschap met de in het nieuwsbericht vermelde persoon kan blijken.

Verder stelt de Raad vast dat de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met zijn familie omwille van zijn seksuele geaardheid verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat hij volgens zijn verklaringen tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming naar Venezuela zou zijn teruggekeerd omdat hij zijn familie al drie jaar niet meer gezien had (vragenlijst DVZ, vraag 4) en zijn vader samen met verzoeker zijn reiskosten betaalde (verklaring DVZ, punt 30) en hij in het kader van zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij terugkeerde omdat zijn oma ziek was. Verzoeker verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat hij toen hij de tweede keer terugkeerde naar Venezuela hij opnieuw zijn familie heeft opgezocht en naar het huis van zijn ouders ging maar dat ze hem niet wilden ontvangen en dat zijn vader en oom hem sloegen met een stok (notities PO II, p. 20).

Het gegeven dat verzoeker terugkeerde naar zijn familie in Venezuela valt moeilijk te rijmen met zijn verklaring dat hij Venezuela in 2017 heeft verlaten omwille van het feit dat hij zou geslagen zijn door zijn vader omwille van zijn seksuele geaardheid nadat dit aan het licht zou zijn gekomen naar aanleiding van dood van zijn neef. In het verzoekschrift wordt gesteld dat het ene het andere niet uitsluit en benadrukt dat hij zijn oma terug wou zien. Verzoeker gaat daarbij voorbij aan het gegeven dat hij verklaarde dat hij terugkeerde naar Venezuela vanuit Spanje en bij die gelegenheid zijn familie en niet alleen zijn oma opzocht. Het feit dat zijn familie zijn seksuele gerichtheid niet aanvaardde en het voorgehouden geweld dat hij zou ondergaan hebben vanwege zijn familie in 2017 vormden voor verzoeker in elk geval dus geen beletsel om terug te keren naar Venezuela en hen terug op te zoeken. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming bij de DVZ liet optekenen dat hij geen beroep heeft gedaan op een smokkelaar en dat hij en zijn vader samen de kosten hebben betaald (verklaring DVZ, 1^e verzoek, vraag 30). De vaststelling dat zijn vader volgens zijn verklaringen tijdens het eerste verzoek hielp bij het bekostigen van zijn reis, staat haaks op verzoekers beweerde vrees voor zijn vader en het feit dat zijn vader hem zou geslagen hebben toen hij zijn seksuele geaardheid ontdekt had in 2017. De loutere stelling in het verzoekschrift dat de in de verklaring DVZ opgetekende verklaring van verzoeker met betrekking tot zijn vaders hulp een vergissing betreft, kan, mede gelet op de vaststelling dat zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België niet eenduidig zijn en hij hier geen helderheid over verschaft, niet volstaan. Bovendien, zelfs indien zou aangenomen worden dat het om een vergissing gaat, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker ondanks het beweerde familiale geweld toch terugkeerde naar Venezuela en ook zijn familie opnieuw bezocht, wat de geloofwaardigheid van het voorgehouden familiale geweld omwille van zijn seksuele geaardheid ondermijnt.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde whatsappberichten van verzoekers zus en moeder ter staving van zijn voorgehouden problemen met zijn familie, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“De door u aangebrachte Whatsappberichten van uw zus en uw moeder kunnen deze vaststellingen niet wijzigen. Het is in de eerste plaats opmerkelijk dat er geen andere berichten zijn voorgaand op de berichten omtrent uw geaardheid. Nochtans kan er redelijkerwijs verondersteld worden dat u voorheen ook wel al via WhatsApp communiceerde met uw moeder en uw zus. Daarnaast kan aan dergelijke berichten geen bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van zulke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert dergelijke berichten te versturen, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan.”* De Raad stelt vast dat verzoeker de vaststellingen met betrekking tot de whatsapp berichten van zijn moeder en zus niet weet te weerleggen. Dat hij zijn familie heeft gecontacteerd via whatsapp nadat hij vernam dat zijn oma ernstig ziek was, zoals hij stelt in het verzoekschrift, doet geen afbreuk aan het feit dat hij geen eerdere berichten van zijn zus en moeder voorlegt en redelijkerwijze kan verondersteld worden dat hij ook voordien reeds met hen communiceerde. Zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing zijn dergelijke berichten gemakkelijk manipuleerbaar nu zij door om het even wie kunnen worden verstuurd en niet kan worden nagegaan wie deze berichten verstuurd. De bewijswaarde van dergelijke berichten is dan ook uiterst gering en werpt evenmin een ander licht op bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat zijn terugkeer naar Venezuela en zijn familie niet te rijmen vallen met zijn beweerde vrees voor zijn familie. De door verzoeker neergelegde persartikels met betrekking tot de algemene situatie van de LGBTQI-gemeenschap in Venezuela hebben volgens zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verder geen betrekking op verzoekers

persoonlijke situatie (notities PO I, p. 16) en kunnen bijgevolg evenmin een ander licht werpen op bovenstaande analyse. Verzoeker toont dit evenmin aan in het verzoekschrift.

Het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten en bezien in hun onderlinge samenhang en in het licht van de beschikbare landeninformatie stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met zijn familie omwille van zijn seksuele geaardheid, niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker kan geconfronteerd worden met discriminatie en machisme in Venezuela, maar dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat discriminatie van LGBTI-persoon systematisch is of dat homoseksuele mannen het leven op systematische manier onmogelijk wordt gemaakt. Waar verzoeker nog in het algemeen verwijst naar het gegeven dat hij zich niet zal kunnen ontwikkelen als gay, wijst de Raad er op dat hij dit verder niet concretiseert en dat ook uit zijn verklaringen niet kan blijken dat verzoeker behalve de ongeloofwaardig bevonden problemen met zijn familie, verder geen ernstige problemen met de autoriteiten of andere actoren omwille van zijn seksuele gerichtheid in Venezuela aanhaalde. Verzoeker verklaart in dit verband weliswaar dat hij soms te maken kreeg met pesterijen op straat, waarbij hij werd nageroepen of lege drinkbekers naar hem werden gegooid, maar de Raad stelt vast dat, hoewel betreurenswaardig, dergelijke feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet gekwalificeerd te worden.

6.3.2. Met betrekking tot verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn politieke activiteiten stelt de Raad het volgende vast.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, waarbij tevens geweld wordt gebruikt door de Venezolaanse veiligheids- en ordediensten, het leger alsook de colectivos (EASO, p. 50 e.v.). Dit zogenaamde politieel geweld viseert veelal burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder zij die kritisch zijn tegen de overheid (zie EASO, p. 50 e.v. 'targeted profiles' en p. 95-106 'colectivos'). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de colectivos, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden, hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek. De landeninformatie geeft ook aan dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek of omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen (EASO, p. 32-33, 56-58; Ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60). Het loutere gegeven dat de verzoeker valt onder een bepaald profiel of in mindere of meerdere mate politiek actief was, volstaat niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dit is afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel daadwerkelijk dreigt te worden vervolgd of dat hij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Deze individuele en concrete omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen vrees voor vervolging omwille van zijn beweerd politieke activiteiten in het verleden aannemelijk maakt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat, in zoverre verzoeker verklaart dat hij penningmeester was van Udistas 100 % verzoekers verklaringen hierover niet eensluidend zijn met betrekking tot de periode waarin hij deze functie bekleedde, nu hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming liet optekenen dat hij deze rol waarnam van 2011 tot 2015 (verklaring CGVS, eerste verzoek, vraag 3) en hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij penningmeester was van 2014 of 2015 tot 2017. Verzoekers verklaring bij het CGVS dat hij tijdens het interview bij de DVZ geen data opgaf kan niet

overtuigen, nu uit de vragenlijst CGVS van het eerste verzoek blijkt dat hij wel degelijk de voormelde periode opgaf en deze wezenlijk verschilt van zijn verklaringen hierover tijdens het tweede persoonlijk onderhoud.

Voorts stelt de Raad in navolging van de bestreden beslissing ook vast dat zijn verklaringen over wanneer hij begon deel te nemen aan de protesten niet eensluidend zijn nu hij bij het CGVS verklaarde dat hij hiermee gestart was in 2017, terwijl hij tijdens zijn eerste verzoek verklaarde dat hij in 2014 werd gearresteerd omwille van zijn deelname aan een protest (vragenlijst CGVS, eerste verzoek, vraag 1). Hieruit blijkt dat niet alleen de verklaarde duur van zijn aanhouding, maar ook het jaar waarin hij zou zijn gearresteerd significant verschillen en zich dus niet alleen vergiste in het aantal uren dat hij werd aangehouden, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd.

Bovendien blijkt uit de gegevens in zijn Venezolaanse paspoort, zoals hierboven reeds vastgesteld, dat verzoeker in 2016 enkel de eerste zes maanden en de laatste dag van 2016 in Venezuela verbleef en in 2017 slechts 14 dagen tot 14 januari in Venezuela verbleef, waardoor verzoeker zijn arrestatie op 7 augustus 2017 naar aanleiding van een manifestatie ook weer situeert op een ogenblik dat hij zich niet in Venezuela bevond, waardoor hieraan evenmin geloof kan worden gehecht. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat hij wel degelijk is opgepakt en vastgehouden op het politiekantoor en dat hij zich vergist heeft in het aantal uren dat hij werd vastgehouden, is dan ook niet dienstig nu dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker zich niet in Venezuela bevond op het ogenblik van zijn arrestatie.

Uit de lezing van de notities van beide persoonlijke onderhouden bij het CGVS blijkt dat verzoeker zijn deelname aan protesten situeert in de periode van juni 2017 tot zijn vertrek uit Venezuela, dat hij zelf situeert op 17 september 2017 (notities PO I, p. 5). Verzoeker stelt dat hij deelnam aan een 20-tal protesten, en legt een usb-stick neer met foto's en videomateriaal dat hij volgens zijn verklaringen zelf heeft opgenomen. Verzoeker legt ter staving van zijn politieke activiteiten onder meer een usb stick neer waarop een aantal video's en foto's van protesten staan, maar waarbij is aangeduid dat verzoeker er niet op waar te nemen is. In zoverre verzoeker stelt dat deze foto's en video's door hemzelf zijn genomen en hij daarom er niet op verschijnt, stelt de Raad vast dat uit niets kan blijken dat deze foto's en video's daadwerkelijk van de hand van verzoeker zijn, zodat hieruit als dusdanig niet kan worden besloten dat verzoeker daadwerkelijk tijdens deze protesten aanwezig was, en evenmin dat hij op 7 augustus 2017 werd aangehouden.

Er liggen verder geen stukken voor waarop verzoeker te zien is tijdens manifestaties of protesten. Het document dat verzoeker neerlegt ter staving van zijn lidmaatschap is gedateerd op 22 januari 2022 en werd door verzoeker volgens zijn verklaringen opgevraagd om te bewijzen dat hij tot dit departement behoorde (notities PO I, p. 15). Zelfs indien zou worden aangenomen dat dit document verzoekers verklaringen over zijn betrokkenheid bij 100% Udistas kunnen ondersteunen stelt de Raad evenwel vast dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de autoriteiten omwille van zijn betrokkenheid bij deze studentenorganisatie niet aannemelijk maakt. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker zijn arrestatie op 7 augustus 2017 situeert in een periode gedurende dewelke hij zich volgens de inreis- en uitreisstempels in zijn paspoort niet in Venezuela bevond. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers politieke activiteiten volgens zijn eigen verklaringen blijkbaar niet de reden was waarom hij Venezuela verliet in 2017, nu hij verklaart dat de dood van zijn neef en de daaruit voortvloeiende problemen met zijn familie vanwege zijn seksuele geaardheid hem ertoe deden besluiten om naar de Dominicaanse Republiek te vertrekken.

De Raad stelt verder vast dat, in zoverre verzoeker verklaart als penningmeester van 100 % Udistas actief te zijn geweest, uit zijn verklaringen niet kan blijken dat het om een zichtbare functie ging of dat hij anderszins een zichtbare rol vervulde in de beweging of tijdens de protesten waaraan hij zou hebben deelgenomen. Hoewel uit de landeninformatie blijkt dat zowel hoge profielen als lage profielen bij demonstraties kunnen gevisieerd worden, kan hieruit evenwel niet blijken dat personen louter omwille van hun deelname aan protesten in het verleden, heden in de negatieve aandacht zouden staan van de Venezolaanse autoriteiten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat dit in zijn individuele omstandigheden wel het geval zou zijn. In elk geval blijkt uit de gegevens in zijn paspoort dat hij tot tweemaal toe naar Venezuela terugkeerde via de luchthaven, namelijk in 2017 en 2019, en dus nadat hij reeds politiek actief zou zijn geweest en hierbij geen gewag maakt van problemen die hij bij zijn terugkeer naar Venezuela zou hebben ondervonden en verder evenmin gewag maakt van problemen met de Venezolaanse autoriteiten omwille van zijn activiteiten als penningmeester van Udistas noch van geloofwaardige problemen omwille van zijn deelname aan protesten in 2017.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers voorgehouden politieke activiteiten hem ook niet verhinderden om zijn studies af te maken. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming weliswaar dat hij werd weggestuurd van de universiteit omdat hij deelnam aan protesten, maar maakt hiervan geen gewag tijdens zijn interviews bij het CGVS. Daar verklaarde verzoeker dat de lessen niet doorgingen omdat de professoren er niet waren en dat hij uiteindelijk wel zijn studies boekhouden heeft kunnen afmaken (notities PO II, p. 14). Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat

hij na de protesten niet meer mocht verder studeren en werd weggestuurd omdat de lessen niet konden doorgaan, strookt dit in elk geval niet met zijn verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud waar hij stelde dat de afwezigheid van de professoren de reden waren waarom de lessen niet meer doorgingen en doet dit verder ook geen afbreuk aan het feit dat verzoeker wel degelijk in staat was om zijn studies te vervolmaken en zijn diploma te behalen. Hieruit blijkt dat verzoekers politieke activiteiten zowel aan de universiteit als daarbuiten hem niet beletten om zijn diploma te behalen aan de universiteit, zodat ook hieruit niet kan blijken dat hij specifiek gevisieerd werd omwille van zijn politieke activiteiten voor zijn eerste vertrek uit Venezuela.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat hij niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela heden in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zal komen omwille van zijn deelname aan protestmarsen in het verleden en zijn vroegere activiteiten voor 100 % Udistas.

6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag ten aanzien van Venezuela worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

7.2.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid of zijn politieke activiteiten voor zijn vertrek uit Venezuela aannemelijk maakt.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakt immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Venezuela zou hebben gekend.

7.2.2. Inzake de slechte economische en humanitaire situatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo stelt het Hof van Justitie: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst.*

Voorts precificeert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt

verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj t. Belgische Staat, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 32). Het risico waaraan verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïmponeerd of dat hij behoort tot een groep van geïmponeerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Verzoeker laat de motieven in de bestreden beslissing op dit punt ongemoeid en brengt verder ook geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij in zijn individuele omstandigheden op intentionele wijze zou worden onderworpen aan een situatie van extreme armoede.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen die valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

De overige door de verzoeker neergelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande analyse om te buigen. Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat “*De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw arbeidscontract uit Spanje toont enkel aan dat u daar een tijdje gewerkt heeft. Uit uw vluchtgegevens kan niets worden afgeleid over de door u aangehaalde problemen. Het woonbewijs met de historiek van uw adressen in België bevat louter uw persoonsgegevens, die in deze beslissing niet worden betwist. De documenten omtrent uw werk in België tonen ook niets aan betreffende uw problemen. De aangifte bij de Belgische politie omtrent het verlies van uw Venezolaans paspoort toont enkel aan dat u dit verloren bent, hetgeen in deze beslissing niet ter discussie staat. Wat betreft de krantenartikels die u neerlegt aangaande de situatie van de LGBTI-gemeenschap in Venezuela hebben geen betrekking op u persoonlijk, maar betreffen enkel de algemene situatie in Venezuela.*” De Raad stelt vast dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat deze niet betwist worden in het verzoekschrift zodat deze overgenomen worden door de Raad.

7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties: - de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert*

naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de Richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, met name de EASO "*Venezuela Country Focus*" van augustus 2020, en de COI Focus, *Venezuela – Situatieschets*, van 30 mei 2022 blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld.

Voormeld politieel geweld alsook het gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)). Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit politieel en crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld worden geviséerd voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviséerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd, in wezen doelgericht en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet daarom veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, wat niet wegneemt dat het nog steeds aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade op de voormelde gronden aannemelijk heeft gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulía, Táchira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 20-21, 76-94).

Deze gewapende confrontaties kunnen wel worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

Verzoeker, die verklaart tot zijn vertrek uit Venezuela in de staat Nueva Esparta te hebben gewoond, is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio van verblijf een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij met betrekking tot de situatie in dit departement en toont bijgevolg ook niet aan dat in Nueva Esparta heden sprake is van een gewapend conflict in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in het departement Nueva Esparta, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt ten aanzien van Venezuela. Bijgevolg is een verder onderzoek naar verzoekers nood aan internationale bescherming ten aanzien van Colombia, het land waarvan hij eveneens de nationaliteit bezit, niet langer noodzakelijk. Verzoekers summiere betoog dat hij ook in Colombia een gegronde voor vervolging heeft omwille van zijn seksuele gerichtheid vanwege zijn familieleden, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade is dan ook in de huidige stand van zaken niet dienstig.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. -M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET